

[Knud Kristensen.]

alene, der kritiserede ham. Dette er fuldkommen forkert. Ogsaa en Del af hans egne Meningsfæller i Skattekredsen har været misfornøjede med, at en Mand, der har sig saaledes ad, var blevet forfremmet til Skatteraadsformand. Det er altsaa ikke blot hans politiske Modstandere, der har kritiseret dette. Men jeg tror, man meget snarere kunde spørge, hvorfor vedkommende Skatteraadsformand blev udnævnt. Han havde faaet denne Dom, inden han blev udnævnt; hvorfor blev han da udnævnt? Han var Socialdemokrat, oplyser Finansministeren; jeg har, saa vidt jeg husker, ikke oplyst noget om hans politiske Stade. Var Grunden til, at han blev udnævnt, maaske den, at han var Socialdemokrat? han var jo ellers ikke kvalificeret dertil. Det er jo heller ikke saadan, at Finansministeren siger, nu skal han kasseres. Er det ogsaa af politiske Grunde, at han ikke skal kasseres? Finansministeren afskediger ham jo ikke. Han har meddelt Tinget, at vedkommende selv søger sin Afsked, men om den højtærede Finansminister selv vilde have kunnet bruge ham, hvis ikke han havde gjort det, det har Finansministeren ikke udtalt sig noget som helst om, og derfor tror jeg, at med Hensyn til at skyde os i Skoene, at det er politiske Motiver, som ligger bagved, og at det er, fordi vedkommende ikke er vor Meningsfælle, at vi har kritiseret ham, er det en lidt farlig Fremgangsmaade af den højtærede Finansminister, naar vi ved, hvordan Finansministeren staar i denne Sag. (*Finansministeren* [H. P. Hansen]: Jeg staar godt!). Naa, Finansministeren finder, han staar godt. Ja, jeg tror, han er den eneste her i Salen, der efter disse Oplysninger virkelig synes det, men det er jo rart for ham selv. Os andre kan det i og for sig være lige meget, naar Resultatet bliver, at vedkommende fjernes, fordi han har vist sig uegnet til at røgte den Opgave, som Finansministeren — ganske vist ikke den nuværende Finansminister personlig — har udnævnt ham til, en Udnævnelse, som han, Finansministeren, maa bære Ansvar for.

Pürschel: Jeg vil gerne tillade mig at begynde med nogle Bemærkninger om Formen for Finanslovdebatten, det er et Emne, jeg har beskæftiget mig med før. Jeg har aldrig beundret den Form, man har her i Landet, og jeg tror, at Beundringen er stedse aftagende i stedse videre Kredse; derfor tror jeg, at man skulde tage det op til Overvejelse at ændre Formen. Jeg tror,

man skal ind paa den Vej, som man har mange Steder i Udlandet, at indlede med en politisk Generaldebat og derefter gaa over til den saglige Forhandling af Finanslovsforslaget, der efter min Opfattelse allerede ved første Behandling burde deles efter Budgetterne, hvorved det ogsaa vilde være meget lettere i Fremtiden at vende tilbage til og finde de enkelte værdifulde Bemærkninger, der dog virkelig lejlighedsvis gøres under denne Debat. Det er jo i øvrigt at søge som efter en Knappenaal i et Hølæs, saadan som det er nu, og jeg synes, at saadan som Debatten har formet sig nu her i Aften, i det hele taget i Dag, viser det sig at være i særlig Grad uheldigt.

De korte Bemærkninger, som Forretningsordenen giver en Adgang til at gøre med Formandens Samtykke, har jo utvivlsomt deres Mission derigennem, at de tillader en øjeblikkelig Berigtigelse, der følger lige efter et urigtigt Postulat, og allerede derigennem hemmer de jo Lysten til at fremsætte de urigtige Postulater, der ganske sikkert, hvis man afskærer de korte Bemærkninger, vil vise sig at vokse i en uhyggelig Grad. Jeg synes, at de Erfaringer, der er gjort allerede i den korte Tid, hvor man har praktiseret Afskæringen af korte Bemærkninger, viser, at det ikke er til Højnelse af Debatten, men at man tværtimod maa vente, at Afbrydelserne faar en Karakter, som er lidet ønskelig. De korte Bemærkninger er Sikkerhedsventiler, og jeg tror, det er uklogt at ville forsøge at stoppe dem. Saaledes som det er nu, giver man jo ogsaa Ministrene en Overlegenhed i Debatten, som de, i Kraft af deres overmaade store Dygtighed, jo aldeles ikke tiltrænger.

Nu hørte vi i Formiddags den højtærede Undervisningsminister tale i halvanden Time eller 1 Time og 40 Minutter, og der var jo mange morsomme Historier iblandt. Hvis man skulde have kørt en lang Jernbanerejse, vilde det have været umaadelig fornøjeligt at være sammen med den højtærede Undervisningsminister, men det havde ikke det fjerneste eller kun meget lidt med det Emne at gøre, der i øvrigt behandlede. Imidlertid, det kan jo være meget underholdende, men naar saa den højtærede Undervisningsminister i Aften staar op her paa et Tidspunkt, hvor man for at afslutte Debatten afskærer de korte Bemærkninger, og beslæglægger et Kvarter til at besvare Ting, som han skulde have besvaret i Formiddags, ja, saa synes jeg unægtelig, man giver hele Systemet et Grundskud (*Undervisningsministeren*, [Borgbjerg]: Det var det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, der